

TAKAISIN EKKLESIAAN II

Väinö Hotti

ARMAHDETTU YHTEYTEEN KRISTUKSESSA

Aaro Leikkari,
Armahdettu yhteyteen
Kristuksessa (Myllypaino
1999, s.170).

”Ne rakenteet, joilla Jumalan lapset on karsinoitu erilleen toisistaan, eivät ole Jumalan rakentamia”(emt.s.10).

Leikkari katsoo, että tätä asiaa ei tule antaa järjen punnittavaksi: *”Uskovien yhteydessä on kysymys Jumalan säädöksestä”* (10).

LUONNOLLINEN IHMINEN

Sisäisiä sidonnaisuuksia

”Luonteenomaista ihmiselle on myös se, että asioita aletaan pitää totuuksina, jos huomattava määrä ihmisiä ajattelee samalla tavalla (17).

UUDEN IHMISEN LANKEEMUS

Sokaistunut seurakunta

”Syntiinlankeemus heijastuu uskovissa tuhoisimmillaan siinä, että uskovat eivät tunne toisiaan samasta Hengestä syntyneiksi, vaan ”lihan mukaan”. Uskovat ovat totuuden nimissä tunnistamista varten aidattu erilaisten nimien ja kylttien alle. Jotkut puhuvat uskovien hajaannuksesta jopa hengellisenä rikkautena, mutta paljolta pitää sulkea silmänsä sekä käytännön elämässä että Raamattua lukiessa ennen kuin tällaiseen ajatukseen voi yhtyä. Toivottavasti tällainen asenne ei heijasta paatumusta. Rikkinäinen seurakunta on uskoville Herran kutsuna parannukseen ja kuuliaisuuteen Häntä kohtaan” (25).

JUMALAN VALTAKUNTA

”Jeesus puhui Taivasten valtakunnasta aina yhtenä kokonaisuutena eikä Hän maininnut mitään, että se tulisi ilmi moneksi jakautuneena” (28).

*”Jumalan valtakunta ilmenee maan päällä Kristuksen seurakuntana, mutta **Kristuksen seurakunta on aivan muuta** kuin eri nimisinä järjestäytyneet kirkot, seurakunnat, yhdistykset tai muut uskovien yhteisöinä pidetyt organisaatiot” (28).*

*”Sellaiset sanonnat kuin ”kristuksen kirkko” tai ”uskovien seurakunta” ovat hyvin suosittuja ja niiden sanoma ulkopuolisille on yksiselitteinen. Sanoja tarkoittaa yleensä sitä organisaatiota, mihin hän itse kuuluu, ja hän haluaa viestittää, että organisaatioon kuulumisen merkitsee kuulumista Jumalan valtakuntaan. Näyttää siltä, kuin uskottaisiin voitavan perustaa ihmisistä inhimillisin keinoin konkreettisia yhteisöjä, jotka Jumala tunnustaa sellaisinaan ilman muuta omikseen kaikkineen päivineen. Ihmiset (”uskonpuhdistajat”) perustavat organisaation, varustavat sen inhimillisellä tunnukseella ja **julistavat sen Jumalan seurakunnaksi**. Tällainen opetus palvelee kirkko- ja seurakuntapoliittisia tarkoituksia, mutta ei perustu Raamattuun (29).*

Organisaatio tukijalkana

”Jumala ei ole sitonut itseään mihinkään inhimilliseen organisaatioon” (33).

Jumalan valtakunta on hengellinen organisaatio

”Uskovan taivaskelpoisuus ei riipu inhimillisen organisaation jäsenyydestä tai sen puuttumisesta, vaan yhteydestä Jeesukseen Kristukseen” (34).

”On ristiriitaista toimia monin tunnuksin, organisaation nimessä ja Jeesuksen nimessä” (35-36).

”Jumalan tarkoitus on ollut ja on edelleen, että Hänen yliluonnollinen rakkautensa loistaisi kaikkien Jeesukseen uskovien välillä ja olisi ihmetyksen aihe ja tavoittelun kohde maailmassa” (37).

*”Kuitenkin, kun pieni ihminen saa olla Jumalan työtoverina rakentamassa jotain niin, että siitä syntyy näkyvää jälkeä, ihmisessä oleva omistamisen halu vaatii merkitsemään tuloksen omalla nimellä erotukseksi muista. Nähdään tärkeämpänä, että uskovat tunnetaan määrätyn nimen mukaan viiteyhteisöön kuuluviksi, kuin että heidät **tunnettaisiin Jeesuksen opetuslapsiksi siitä, että heillä on keskinäinen rakkaus**. Perustetaan **oma** organisaatio, luodaan **oma identiteetti** ja sille tietty*

*”hengellinen!?” sisältö. Siihen liitytään, liitetään ja kuulutaan. **Se on oma seurakuntakoti**” (37).*

*”Omistamisen” tukena käytetyn Heb.10:25 tekstin käännös ”älkäämme jättäkö omaa seurakuntakokoustamme” on epätarkka. Alkutekstissä ei ole oma-sanaa eikä seurakunta-sanaakaan vastaavaa sanaa, vaan sanat ”heauton” (= itsemme) ja ”ten episynagogen” (= kokoontumista) (tietosanakirja Novum, osa 4. sivu 504). Saarisalo onkin kääntänyt sanoilla ”keskinäistä kokoontumistamme”. Tämä ojentava sana oli erityisen merkittävä uskoon tulleille hebrealaisille, jotka edelleen osallistuivat myös synagoga-jumalanpalveluksiin. Sana velvoittaa **kaikkia uuden liiton uskovia** kokoontumaan yhteen. Jos tällä Sanalla ohjataan uskovat kokoontumaan vain omissa organisaatioissaan erillään toisistaan, ohjauksesta tulee toteutuessaan **este Sanan toteutumiselle** uskovien keskuudessa. Tehdään juuri päinvastoin kuin Sanan opettaa (37).*

Hajaannus vahvistetaan organisaatiolla

*”Jumalan tahto on, että kaikki Jeesukseen henkilökohtaisena Vapahtajanaan uskovat antavat kirkkaan todistuksen siitä, että he ovat olennaiselta olemukseltaan yksi seurakunta Kristuksessa, sen sijaan, että jokainen keskittyy vain oman inhimillisen viiteyhteisönsä lipun korottamiseen. Meidän tehtävämme on julistaa ihmisille uskottavasti, että **Taivasten valtakunta** on tullut lähelle. Jumala huolehtii lapsistaan ja valtakunnastaan **kokonaisvaltaisesti**. Hänellä ei ole mitään suosikkijärjestelmää, joka toisi joillekin etusijoja” (38).*

”Inhimillinen kokemuskin osoittaa, että rakastavaiset pitävät läheisyydestä” (39).

”Rajallinen rakkaus on rakkaudettomuutta ja paljastaa kaikkein selvemmin ja lahjomattomimmin sen, ettei yhteys Jumalaan ole kunnossa. Kun Jumalan lapsina harhailemme eristäytyneinä ja vieraina toisillemme, osoitamme sillä, miten vähän Kristus on saanut muotoa meissä. Olemme menneet yli siitä, missä aita on matalin. Olemme valinneet lihallisuuden vaihtoehdon. Vallitseva käytäntö ja pitkät perinteet harhauttavat luulemaan, että Jumalakin on muuttanut mielensä ja siunaa vallitsevan olotilan. On takerruttu perinteeseen niin, että kuolleet isät ovat rakkaampia kuin elävä Jeesus Kristus ja Hänen elävät lapsensa” (39).

SEURAKUNTA ALUSSA

*”Vaikka Raamattu yksiselitteisesti osoittaa, että **varsinaisessa merkityksessä on olemassa vain yksi seurakunta, Kristuksen ruumis**, siellä nimitetään myös kullakin paikkakunnalla eläviä Jeesuksen opetuslapsia yhteisellä nimelle kyseisen paikkakunnan seurakunnaksi” (40).*

”Seurakunnaksi puhutellaan jopa uskovia, jotka toteuttavat käytännössä keskinäistä yhteyttä kokoontumalla vaikka pienemmissäkin ryhmissä yhteen, vrt. Jeesuksen sanat ”kaksi tai kolme” (40).

”Jos yritämme rinnastaa alkuseurakunnan käytännön nykytilanteeseen, annamme alkuseurakuntalaisten uskosta ja toiminnasta väärän todistuksen ja samalla seisomme itse tässä asiassa tyhjän päällä, sillä Raamattu ei tarjoa nykyiselle asiantilalle vähäisintäkään tukea (40-41).

”Nykytilannetta ajatellen oleellista on, etteivät noiden paikkakuntien uskovat olleet ryhmittyneet eri nimisiksi joukoiksi, vaan jopa suurkaupungissa Roomassa oli vain yksi pyhien joukko...kysymys ei ollut seurakunnan olemuksen yhtenäisyyden kyseenalaistamisesta, he vain asuivat eri paikkakunnilla” (41).

”apostolinen opetus, joka perustui Jeesuksen oppiin, tunsu vain yhden Kristuksen seurakunnan. Eriseuraisuus tuomittiin ja tuomitaan edelleen, lihan teoksi ja synniksi. Sen mukaisesti Kristuksen seurakunta luonnollisesti näkyi kullakin paikkakunnalla yhtenäisenä uskovien joukkona” (41-42).

”On johdonmukaista uskoa, että alkuseurakunta ”pysyi kiinni opinmukaisessa luotettavassa sanassa” eikä opinmukaisuus heille tarkoittanut inhimillisten organisaatiojärjestelmien oppien mukaisuutta, vaan Kristuksen opin mukaisuutta” (42).

*”Sanoihan Jeesus, että ”missä kaksi tahi kolme on kokoontunut minun nimeeni, siinä minä olen heidän keskellensä”. **Seurakunta on siinä, missä Jeesus itse yhdistää uskovat...** Ylösnoussut Jeesus oli valloittanut rakkaudellaan, kirkkaudellaan ja voimallaan samalla tavalla heidät kaikki” (42-43).*

”Alkuseurakunta ei rakentanut kirkkoja, temppeleitä eikä rukoushuoneita jumalanpalveluspaikoikseen. Uskovien jumalanpalvelus oli korutonta, yksinkertaista, arkipäiväistä. Kokoontumispaikkoinaan he käyttivät olemassa olevia rakennuksia ja huonetiloja, pyhäkköä, synagogaa ja kotejakin” (43-44).

”Alkuseurakunta ei siunannut, erottanut eikä pyhittänyt Jumalalle mitään kuollutta materiaalia, kuten esineitä, rakennuksia tai maa-alueita” (44).